

ATS 12: 1 NATURSKILDNINGARNA I DEN NORRÖNA DIKTNINGEN. 63

pende og dulmende virkning på lidenskabens og sorgens og smertens brusende bølger?»

Andra sånger, hvilkas namn tyckas antyda en naturskildring, äro *Sólarljóð*, hvilken blott i några få strofer handlar om solen; *Hafgerðingadrápa*¹, af hvilken blott obetydliga fragment finnas kvar — om denna säges att den diktades såsom ett anropande till Gud under en förfärlig orkan, med stora svallvågor eller *hafgerðingar* (omtalade i *Speculum regale*); kärleksqvädet *Daggeislavísur* af þórðr Kolbeinsson (förra hälften af 11:e årh.), af hvilket intet finnes i behåll (þorláksson anf. arb. s. 77); *þokuvísur* af þorleifr skáld, hvilka fått sitt namn med anledning af den trolska makt att framkalla dimma och töcken, som sagan tillskref dem. Ingen af dessa dikter gör alltså skäl för namnet, för så vidt detta skulle antyda naturskildringen såsom det egentliga ämnet. I allmänhet kan man säga, att denna i den norröna vitterheten vanligen är till för att gifva en bakgrund åt handlingen; denna senare var det viktigaste för skalden. Då en modern romanförfattare tecknar ett natursceneri som relief åt sin berättelse, älskar han att i sjelfva beskrifningen inlägga ett moment, som ganska tydligt pekar på stämningen, som han vill framkalla; företrädesvis begagnar han sig af uttryck, som hafva sin egentliga tillämpning på människan, men blifva applicerade på naturföremål för att besjåla dessa. På ett godtyckligt och motbjudande sätt drefs personifikationen till sin spets af de nyromantiske skalderna; man hade ju upptäckt, att naturen var omedveten ande, anden medveten natur. Det gälde blott att med poesiens ursprungsord lösgöra den bundne anden ur hans bojor, och den mythologiska apparat, man på så sätt framkonstlade, skulle, tänkte man, verka höjande och befruktande på diktingen sjelf. Sökande i sin »Wald-

¹ Den kristne författaren okänd, från 10:de årh. (þorláksson, anf. arb. s. 65.)